

Arrest

nr. 268 139 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Jucuaran, Usulután in El Salvador. U woonde met uw partner, uw dochter en uw schoonfamilie in de wijk El Espino in Usulután tot in 2015 waarna u even bij uw ouders introk in San Miguel en afwisselend bij uw ouders

en uw neef woonde. In 2017 trok u definitief in bij uw neef, diens partner en uw tante in La Lucha, Zacatecoluca, waar u woonde tot aan uw vertrek.

U werkte aanvankelijk als kaartjesknipper op de bus in El Espino toen uw baas werd vermoord door bendeleden op 15 juli 2010. Omdat u een vertrouwenspersoon van uw baas was, werd u ook bedreigd. De bendeleden vroegen aan u om een bepaald bedrag te betalen en indien u dat niet deed, zouden ze u ook vermoorden. In 2012 bent u dan effectief weggegaan en begon u te werken als verkoper van vis- en schaaldieren. In 2012 kwamen de bendeleden van MS13 naar El Espino en in 2014 herkende één van hen u van uw werk als kaartjesknipper. Ze vroegen u om wapens te bewaren voor hen in El Espino en u zei dat u dat niet zou doen. De bendeleden kwamen zo een viertal keer bij uw thuis en vroegen altijd om drugs of wapens te bewaren voor hen. Indien u hen geen gunst zou verlenen, zouden ze u vermoorden. U weigerde steeds omdat u geen problemen met de politie wilde. Ook kwamen gewapende bendeleden naar uw huis en spraken met uw partner en schoonmoeder. Ze vroegen u eveneens om uw motor te gebruiken, maar u weigerde omdat u niet wilde dat ze de motor zouden gebruiken om iemand te vermoorden en de politie dan naar u zou komen. In februari 2015 was u niet thuis en kwamen gewapende bendeleden aan uw partner vragen waar u was. Hierna belde uw partner u en zei dat u niet naar huis mocht komen. U ging die dag naar uw ouders in San Miguel en woonde daarna, afhankelijk van waar u werk had, afwisselend bij uw ouders en bij uw neef in Zacatecoluca. In 2017 trok u definitief bij uw neef in omdat u daar een stabielere job kreeg als bouwvakker. Uw partner vertrok niet lang na u in 2015 met haar moeder, jullie dochter en haar broers naar het eiland La Pirraya waar ze bleef tot aan jullie vertrek naar België. Sindsdien kwam ze af en toe met jullie dochter naar Zacatecoluca, aangezien u niet naar La Pirraya kon komen omdat dezelfde bende als in El Espino daar actief was. Twee maanden voor u naar België kwam kreeg u wel nog een telefoontje waarin werd bedreigd dat de bende u wist wonen. Ook deden bendeleden in La Pirraya teken aan uw partner dat ze haar in de gaten hielden. Uiteindelijk verkocht uw schoonvader een lap grond en u besliste om met uw partner dit geld te gebruiken om het land te verlaten.

Op 4 juni 2019 bent u met uw partner (...) en uw dochter (...) met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 juni 2019. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw dochter, alsook de identiteitskaart van u en uw partner.

Op 20 mei 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat u eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor uw vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 maart 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u in het kader van uw vorige verzoek aanhaalde. U voegt toe dat op 17 mei 2018 uw neef (...), die op dat moment bij u inwoonde, werd aangevallen door twee bendeleden en dat u toen kon vluchten. U stelt ook dat uw moeder een tijdje geleden een dreigbrief en een audiobERICHT via WhatsApp ontving met dreigementen van de MS-13 dat ze u, uw vrouw of dochter zullen vermoorden als u terugkeert.

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u een USB-stick neer die de volgende documenten bevat: een audiobERICHT van bendeleden van de MS-13 gericht aan uw moeder, een foto van een handgeschreven dreigbriefje van de MS-13, foto's van uw neef na een aanval en 10 screenshots van krantenartikelen over moorden en verdwijningen door bendes.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat u eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor uw vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens uw interview in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt gedurende ongeveer de laatste tien jaar van uw vertrek in Playa del Espino in Juacara gewoond te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 10), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat u tussen 2015 en 2017 afwisselend bij uw ouders of bij uw neef woonde en sinds 2017 definitief bij uw neef ging wonen (CGVS1917710, p. 4 en 13).

Wat betreft uw verklaring dat uw neef Miguel Angel Lopez in 2018 door twee bendeleden werd aangevallen maar dat u toen kon vluchten, en de foto's van de verwondingen van uw neef die u neerlegt, dient voorts opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees aantoot. U werd immers zelf niet aangevallen door bendeleden en toont op geen enkele wijze aan dat u er verder enige problemen door kreeg (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Daarbij biedt u geen verklaring voor het feit dat u dit incident niet eerder vermeldde

Wat betreft het audiofragment en het briefje met bedreigingen van de MS-13 die uw moeder kort voor uw interview op de DVZ ontving, dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de bendeleden u plots via uw moeder zouden beginnen bedreigen. U had immers sinds 2015 nooit meer problemen met de bendeleden, afgezien van een eenmalig telefoontje waarin de bendeleden zeiden dat ze u wisten wonen zonder echter uw adres te kunnen geven. Bovendien stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in 2019, na zo lang bij uw neef gewoond te hebben, besloot uit El Salvador te vertrekken omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om samen met uw partner en dochter te kunnen wonen (CGVS1917710, p. 22-23). Dat bendeleden u twee jaar na uw vertrek uit het land plots zouden bedreigen via uw moeder is dan ook niet zeer aannemelijk. Betreffende de dreigbrief dient nog opgemerkt dat de inhoud ervan weinig specifiek is. Daarbij kan de authenticiteit van het audiofragment en de handgeschreven brief – die overigens slechts een kopie betreft – niet nagegaan worden waardoor deze documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Met betrekking tot de door u voorgelegde screenshots van persartikels, moet worden opgemerkt dat deze stukken weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het voorkomende bendegeweld, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat uw problemen met de bende niet meer actueel zijn en er geen geloof wordt gehecht aan de recente bedreigingen naar uw moeder toe. Algemene artikelen die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoonst dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Jucuaran, Usulután in El Salvador. U woonde met uw partner, uw dochter en uw familie in de wijk El Espino in Usulután. In februari 2015 verhuisde u met uw dochter, uw moeder en uw broers naar La Pirraya waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België.

Uw partner werkte als kaartjesknipper op de bus in El Espino toen zijn baas werd vermoord door bendeleden op 15 juli 2010. Omdat hij een vertrouwenspersoon van zijn baas was, werd uw partner ook bedreigd. De bendeleden vroegen aan uw partner om een bepaald bedrag te betalen en indien hij dat niet deed, zouden ze hem ook vermoorden. In 2012 is uw partner dan effectief weggegaan en begon hij te werken als verkoper van vis- en schaaldieren. In 2012 kwamen de bendeleden van MS13 naar El Espino en in 2014 herkende één van hen uw partner van zijn werk als kaartjesknipper. Ze vroegen uw partner om wapens te bewaren voor hen in El Espino en hij zei dat hij dat niet zou doen. De bendeleden kwamen zo een viertal keer bij jullie thuis en vroegen steeds om drugs of wapens te bewaren voor hen. Indien uw partner hen geen gunst zou verlenen, zouden ze hem vermoorden. Uw partner weigerde steeds omdat hij geen problemen met de politie wilde. Ook kwamen gewapende bendeleden naar uw huis en spraken met u en uw moeder. Ze vroegen uw partner eveneens om zijn motor te gebruiken, maar hij weigerde omdat hij niet wilde dat ze de motor zouden gebruiken om iemand te vermoorden en de politie dan naar hem zou komen. In februari 2015 was uw partner niet thuis en kwamen gewapende bendeleden aan u vragen waar hij was. Hierna belde u uw partner en zei tegen hem dat hij niet naar huis mocht komen. Uw partner ging die dag naar zijn ouders in San Miguel en woonde daarna, afhankelijk van waar hij werk had, afwisselend bij zijn ouders en bij zijn neef in Zacatecoluca. In 2017 trok hij definitief bij zijn neef in omdat hij daar een stabielere job kreeg als bouwvakker. U vertrok niet lang na uw partner in 2015 met uw moeder, jullie dochter en uw broers naar het eiland La Pirraya waar u bleef tot aan jullie vertrek naar België. Sindsdien ging u af en toe met jullie dochter naar Zacatecoluca, aangezien uw partner niet naar La Pirraya kon komen omdat dezelfde bende als in El Espino daar actief was. Twee maanden voor u naar België kwam kreeg uw partner wel nog een telefoontje waarin werd bedreigd dat de bende hem wist wonen. Ook deden bendeleden in La Pirraya teken dat ze u in de gaten hielden. Uiteindelijk verkocht uw vader een lap grond en jullie beslisten om dit geld te gebruiken om het land te verlaten.

Op 4 juni 2019 bent u met uw partner (...) en uw dochter (...) met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw partner en dochter, alsook de identiteitskaart van u en uw partner.

Op 20 mei 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat uw partner eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor zijn vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 maart 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u in het kader van uw vorige verzoek aanhaalde. U voegt toe dat op 17 maart 2018 vier bendeleden naar jullie woning kwamen om uw man te zoeken en dat een van hen u toen verkracht heeft terwijl de rest het huis overhoop haalde. U stelt dat u dit niet aan uw man wilt vertellen. U vreest ook dat uw kinderen vermoord zullen worden en dat u vreest dat uw dochter door de bendeleden gebruikt zou kunnen worden.

U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat uw man eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor uw vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens uw interview in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt van uw geboorte tot uw vertrek in Playa del Espino in Juacaran gewoond te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 10), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat u in februari 2015 verhuisde naar Isla La Pirraya en dat u daar woonde tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS1917707, p. 4).

Betreffende het feit dat u op 17 maart 2018 verkracht zou zijn door een bendelid van de MS-13 toen vier bendeleden naar uw woning kwamen om uw man te zoeken (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover niet weten te overtuigen. Zo hebt u dit in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment vermeld, hoewel u hiertoe meermaals de kans kreeg. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of de bendeleden nog naar uw woning kwamen toen u op het eiland La Pirraya woonde, antwoordde u van niet. Nogmaals gevraagd of de bende sinds 2015 nog gekomen is stelde u opnieuw van niet, maar dat u wel een vrees had dat ze nog zouden komen. Op de vraag waarom u dan niet meer in La Pirraya kon blijven, antwoordde u dat ze u niet meer lastig vielen maar dat u er wel nog bendeleden zag en dat ze teken deden dat ze u in de gaten hielden. Gevraagd of dit dan alle redenen van uw vertrek waren, antwoordde u bevestigend. Wanneer u nogmaals de kans werd gegeven om iets aan uw relaas toe te voegen en er gevraagd werd of u nog persoonlijke problemen kende of andere zaken meemaakte, antwoordde u van niet (CGVS1917707, p. 12-13). Derhalve kan gesteld worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uitvoerig, op een open manier en meermaals de kans kreeg om nog andere incidenten aan te halen. Het feit dat u de vermeende verkrachting toen niet aanhaalde, haalt de geloofwaardigheid ervan dan ook onderuit. Bovendien werd u bij het indienen van uw eerste verzoek op de DVZ de kans geboden om een vrouwelijke Protection Officer (PO) en tolk aan te vragen, waar u niet op inging. Op de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn waardoor u zou verkiezen door een PO en een tolk van hetzelfde geslacht gehoord te worden, antwoordde u destijds ontkennend (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 2-4). Bij het indienen van uw tweede verzoek maakte u evenmin gebruik van de mogelijkheid om een vrouwelijke Protection Officer (PO) en tolk aan te vragen (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 2 en 3). Derhalve toont u geen gegronde reden aan waarom u dit motief laattijdig inroept.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de

veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*principes van machtsoverschrijding*”.

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielaas en voegt toe dat zijn neef op 17 mei 2018, die op dat moment bij hem inwoonde, werd aangevallen door twee bendeleden en dat hij toen kon vluchten. Verzoeker stelt ook dat zijn moeder een tijdje geleden een dreigbrief en een audiobERICHT via WhatsApp

ontving met dreigementen van de MS-13 dat ze hem, zijn vrouw of dochter zullen vermoorden als hij terugkeert.

Ook verzoekster houdt vast aan haar initiële relaas en voegt toe dat op 17 maart 2018 vier bendeleden naar hun woning kwamen om haar man te zoeken en dat een van hen haar toen verkracht heeft terwijl de rest het huis overhoop haalde. Verzoekster stelt dat zij dit niet aan haar man wilt vertellen. Verzoekster vreest ook dat haar kinderen vermoord zullen worden omwille van hun problemen met deze bende en dat haar dochter door de bendeleden gebruikt zou kunnen worden.

In de bestreden beslissing van verzoeker wordt op goede gronden gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat u eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor uw vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens uw interview in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt gedurende ongeveer de laatste tien jaar van uw vertrek in Playa del Espino in Juacara gewoond te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 10), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat u tussen 2015 en 2017 afwisselend bij uw ouders of bij uw neef woonde en sinds 2017 definitief bij uw neef ging wonen (CGVS1917710, p. 4 en 13).

Wat betreft uw verklaring dat uw neef Miguel Angel Lopez in 2018 door twee bendeleden werd aangevallen maar dat u toen kon vluchten, en de foto's van de verwondingen van uw neef die u neerlegt, dient voorts opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees aantoot. U werd immers zelf niet aangevallen door bendeleden en toont op geen enkele wijze aan dat u er verder enige problemen door kreeg (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Daarbij biedt u geen verklaring voor het feit dat u dit incident niet eerder vermeldde

Wat betreft het audiofragment en het briefje met bedreigingen van de MS-13 die uw moeder kort voor uw interview op de DVZ ontving, dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de bendeleden u plots via uw moeder zouden beginnen bedreigen. U had immers sinds 2015 nooit meer problemen met de bendeleden, afgezien van een eenmalig telefoontje waarin de bendeleden zeiden dat ze u wisten wonen zonder echter uw adres te kunnen geven. Bovendien stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in 2019, na zo lang bij uw neef gewoond te hebben, besloot uit El Salvador te vertrekken omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om samen met uw partner en dochter te kunnen wonen (CGVS1917710, p. 22-23). Dat bendeleden u twee jaar na uw vertrek uit het land plots zouden bedreigen via uw moeder is dan ook niet zeer aannemelijk. Betreffende de dreigbrief dient nog opgemerkt dat de inhoud ervan weinig specifiek is. Daarbij kan de authenticiteit van het audiofragment en de handgeschreven brief – die overigens slechts een kopie betreft – niet nagegaan worden waardoor deze documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Met betrekking tot de door u voorgelegde screenshots van persartikels, moet worden opgemerkt dat deze stukken weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het voorkomende bendegeweld, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat uw problemen met de bende niet meer actueel zijn en er geen geloof wordt gehecht aan de recente bedreigingen naar uw moeder toe. Algemene artikelen die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoonde dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing van verzoekster wordt op goede gronden gesteld:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Er werd immers geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen niet meer actueel waren. Dat uw man eenmaal een telefoontje kreeg 2 maanden voor uw vertrek, zonder verder nog iets meegemaakt te hebben, werd bovendien onvoldoende zwaarwichtig geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 250 700 van 9 maart 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens uw interview in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt van uw geboorte tot uw vertrek in Playa del Espino in Juacaran gewoond te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 10), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat u in februari 2015 verhuisde naar Isla La Pirraya en dat u daar woonde tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS1917707, p. 4).

Betreffende het feit dat u op 17 maart 2018 verkracht zou zijn door een bendelid van de MS-13 toen vier bendeleden naar uw woning kwamen om uw man te zoeken (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover niet weten te overtuigen. Zo hebt u dit in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment vermeld, hoewel u hiertoe meermaals de kans kreeg. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of de bendeleden nog naar uw woning kwamen toen u op het eiland La Pirraya woonde, antwoordde u van niet. Nogmaals gevraagd of de bende sinds 2015 nog gekomen is stelde u opnieuw van niet, maar dat u wel een vrees had dat ze nog zouden komen. Op de vraag waarom u dan niet meer in La Pirraya kon blijven, antwoordde u dat ze u niet meer lastig vielen maar dat u er wel nog bendeleden zag en dat ze teken deden dat ze u in de gaten hielden. Gevraagd of dit dan alle redenen van uw vertrek waren, antwoordde u bevestigend. Wanneer u nogmaals de kans werd gegeven om iets aan uw relaas toe te voegen en er gevraagd werd of u nog persoonlijke problemen kende of andere zaken meemaakte, antwoordde u van niet (CGVS1917707, p. 12-13). Derhalve kan gesteld worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uitvoerig, op een open manier en meermaals de kans kreeg om nog andere incidenten aan te halen. Het feit dat u de vermeende verkrachting toen niet aanhaalde, haalt de geloofwaardigheid ervan dan ook onderuit. Bovendien werd u bij het indienen van uw eerste verzoek op de DVZ de kans geboden om een vrouwelijke Protection Officer (PO) en tolk aan te vragen, waar u niet op inging. Op de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn waardoor u zou verkiezen door een PO en een tolk van hetzelfde geslacht gehoord te worden, antwoordde u destijds ontkennend (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 2-4). Bij het indienen van uw tweede verzoek maakte u evenmin gebruik van de mogelijkheid om een vrouwelijke Protection Officer (PO) en tolk aan te vragen (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 2 en 3). Derhalve toont u geen gegronde reden aan waarom u dit motief laattijdig inroept.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een gebrek aan actualiteit en zwaarwichtigheid van de door verzoekers voorgehouden vrees en risico op ernstige schade, stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren

van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Volgens verzoekers heeft de verwerende partij geen voldoende ernstig onderzoek gevoerd dat de bestreden beslissingen kon ondersteunen. Verzoekers verwijzen naar de documenten die zij hebben neergelegd en laten gelden dat zij naast deze elementen eveneens de verergerde socio-economische toestand door de coronacrisis in hun land hebben vermeld.

De Raad wijst erop dat verzoekers bezwaarlijk ernstig kunnen volhouden dat de commissaris-generaal de door hen aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komen. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming en de door hen bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de gedane vaststellingen met betrekking tot de door verzoekers neergelegde stukken, stelt de Raad vast dat verzoekers het niet ongeloofwaardig vinden dat de bende na verscheidene jaren, verzoekers moeder komt bedreigen rekening houdend met de modus operandi van de bendes. Verzoekers stellen dat deze bendes werken als de maffia en een criminele organisatie zijn. Ook stellen zij dat dergelijke bendes zich continu verplaatsen en dat hun leden vervangen worden, waardoor zij niet alleen de politie in de war brengen, maar ook blijf geven van talrijk te zijn en steeds nieuwe leden naar zich toe trekken.

Met een dergelijk algemene betoog doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de bende verzoekers plots hen via verzoekers moeder zouden gaan bedreigen. Verzoeker had immers sinds 2015 nooit meer problemen met de bendeleden, afgezien van een eenmalig telefoontje waarin de bendeleden zeiden dat ze hem wisten wonen zonder echter zijn adres te kunnen geven. Bovendien stelde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in 2019, na zo lang bij zijn neef gewoond te hebben, besloot uit El Salvador te vertrekken omdat hij niet over voldoende financiële middelen beschikte om samen met zijn partner en dochter te kunnen wonen. Dat bendeleden verzoeker twee jaar na zijn vertrek uit het land plots zouden bedreigen via zijn moeder is dan ook niet aannemelijk. Betreffende de dreigbrief dient nog opgemerkt dat de inhoud ervan weinig specifiek is. Daarbij kan de authenticiteit van het audiofragment en de handgeschreven brief – die overigens slechts een kopie betreft – niet nagegaan worden waardoor deze documenten geen objectieve bewijswaarde hebben.

Met een theoretische analyse over het onderzoek dat asielinstanties dienen te voeren bij het neerleggen van documenten, slagen verzoekers er evenmin in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot deze documenten zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers verwijzen naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en de socio-economische toestand aldaar, stelt de Raad vast dat zij, in tegenstelling tot wat zij zelf stellen, dit geenszins vermeld hebben in het kader van hun volgend verzoek (zie hun Verklaringen Volgend Verzoek).

Hoe dan ook dient te dezen te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status

voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Covid-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *Mohammed M'bodj t/ Belgische Staat*, randnummers 30-41; RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde risico's, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Met het argument dat ook de bendes getroffen zijn door de coronacrisis, daar zij door de sluiting van handelszaken hun modus operandi hebben moeten wijzigen en hun netwerk willen handhaven door dreigingen, beperken verzoekers zich tot algemene beweringen zonder hierbij enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen. Hun problemen met de bendes werden bovendien niet meer actueel en onvoldoende zwaarwichtig geacht in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekers de socio-economische situatie in El Salvador aankaarten en stellen dat de aanvaarding van de bitcoin als nationale munt voor bijkomende onzekerheid zorgt, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)*”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M' Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïsoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

De loutere algemene argumentatie onder verwijzing naar algemene rapporten over het feit dat hun verzet zich bij de bende aan te sluiten als een politieke actie moet worden gezien, over het blootstaan van verzoekster als vrouw aan onmenselijke en ontterende behandelingen door bendeleden en het ontbreken van overheidsbescherming volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij persoonlijk en werkelijk dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador.

Zoals uit wat voorafgaat afdoende gebleken is, blijven verzoekers in gebreke een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnerde de Raad er in het kader van hun eerste verzoek bij arrest nr. 250 700 van 9 februari 2021 aan dat *“enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).”*

De Raad oordeelde dat voor El Salvador een toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is. Na zorgvuldige lezing van de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, dringt eenzelfde conclusie zich op.

Er wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, zoals verzoeker betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door

bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers’ geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.5. De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekers werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de door verzoekers aangevoerde bepalingen noch werd machtsoverschrijding aangetoond.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF